

Les 'Dones' d'Isabel-Clara Simó

van al cinema

Judith Colell porta a la gran pantalla les protagonistes de 'Dones', d'Isabel-Clara Simó. La directora catalana estrena el dia 26 de gener la seva primera pel·lícula en solitari, amb Mercè Sampietro, premiada al Festival de Sitges, Julieta Serrano i Eva Santolària.

"Els personatges femenins donen moltes més històries que els d'home."

Con va sorgir *Do*...
—Jo ja havia fet un curt amb el productor Aureli de Luna (*Escrit a la pell*, nominat als premis Goya al 1996) i estàvem molt satisfets de la nostra col·laboració. Ens trobàvem treballant en un altre projecte quan vaig llegir l'adaptació que Jordi Cadena havia fet de *Dones*. Vaig pensar que aquest guió seria perfecte per a una primera pel·lícula. I a partir d'aquí va néixer el projecte.

—Com es va implicar Isabel-Clara Simó en el projecte?

—En Jordi Cadena va contactar amb la Isabel des que va tenir la idea d'entrecruar els contes de *Dones* i adaptar-los per a un guió. Es va posar a treballar-hi i quan li'l va ensenyar, la Isabel es va sorprendre molt. Creia que era impossible fer un guió del seu llibre. Després, ella va aconsellar al Jordi que fes una tria més heterogènia de les diferents dones que sortien al guió. Però crec que la Isabel ha estat molt generosa, perquè ens ha donat molta llibertat.

—Va veure l'adaptació teatral que la companyia Mite-les va fer de *Dones*?

—Sí, m'interessava molt. Ells van fer una obra que estava molt bé i més tenint en compte que era una companyia de teatre nova. Però ells tractaven alguns personatges diferent a com jo els veia. Per exemple, l'Andrea (Mercè Sampietro) la feien més tràgica de com jo la veia.

—L'any passat les dues pel·lícules amb més èxit parlaven sobre dones: *Solas* i *Todo sobre mi madre*. El cinema està redescobrint la dona?

—Crec que va ser coincidència. El cinema sempre ha tractat el món de la dona. Potser d'una altra manera. Crec que els personatges femenins donen més històries que els d'home.

—I darrere la càmera, com es troba actualment el paper de la dona?

—Va millorant. Ara estem passant un moment força dolç perquè hi ha hagut una allau de dones directores i guionistes. Fins i tot ara comencen a aparèixer moltes dones en càrrecs tècnics que fins ara no hi eren. Era molt estrany trobar dones directores de fotografia i ja n'hi ha bastants.

—En *Dones* intervenen algunes de les millors actrius catalanes. Com va poder ajuntar-les totes en el mateix projecte?

—Vam tenir molta sort perquè totes s'hi van entusiasmar de seguida. Jo esperava problemes perquè estàvem oferint petites col·laboracions, no papers protagonistes, i com a tal s'ho havien de prendre. Vaig pensar que potser alguna de les grans actrius que volíem s'ho repensarien. Però no. Estic molt satisfeta. El *casting* respon al cent per cent al que jo volia.

—Després de treballar amb elles, què pensa de les declaracions de Jordi Vilajoana en què digué que les actrius catalanes no tenen *glamour*?

—A partir d'ara ens posarem vestits llargs per anar a les estrenes a veure si així tenim més *glamour*. És l'únic que se m'acut, al principi intentava trobar-li una justificació, però ara...

—Doncs què li manca al cinema català per competir amb el de Hollywood?

MARC VILA

Després de rodar el capítol de 'La vista' en el film *El domini dels sentits*, Judith Colell estrena el seu primer llarg-metratge en solitari. Mercè Sampietro és una de les protagonistes de *Dones*. La seva interpretació li va valdre el premi a la millor actriu al passat Festival de Sitges.

—Amb el de Hollywood no ho sé, però per competir amb el de la resta de l'estat, probablement li falta una producció més potent. És molt difícil de dir. Sempre li manca alguna cosa, tot i que vegis gent jove que s'anima encara falta molt. Fa tants anys que tenim els mateixos problemes... Però el més important és la producció. A Madrid fan moltes pel·lícules, i de 50 en poden treure una desena de bones. Aquí se'n fan tan poques que és més difícil trobar bons productes.

—Va estudiar a la Universitat de Nova York i ara és professora a la Universitat Pompeu Fabra. Com ha vist l'evolució dels estudis de cinema a Catalunya?

—Han evolucionat totalment. Quan jo vaig començar no hi havia res, només centres privats. Trobo molt important que ara hi hagi els estudis a nivell oficial. I tot i que ara encara no s'estan notant els resultats penso

que s'acabaran notant. De tota manera és difícil d'ensenyar cinema. Evidentment, hi ha una part important de conèixer tot el que s'ha fet fins ara i una tècnica, però hi ha molt de treball i molt de talent, i això és impossible d'ensenyar.

—Com és que es va decidir rodar la versió original de *Dones* en castellà?

—Per motius comercials. Va ser una decisió del productor. La pel·lícula s'estrenarà a Barcelona en castellà i en català, però a la resta de l'estat només en castellà i, per tant, serà la còpia que es veurà majoritàriament. A més, alguns dels actors van haver de fer un gran esforç per doblar-se ells mateixos al català.

—En la primera escena de la pel·lícula respecta el bilingüisme del guió...

—Vaig frenar bastant perquè la decisió de qui parlava en català i qui parlava en castellà era molt difícil.

La prostituta havia de parlar en castellà? i per què no l'executiva? Però en la primera escena era un bilingüisme molt natural i que ja es donava per les actrius que la protagonitzen. Crec que és interessant perquè és el que es viu al carrer. Durant el doblatge al català vam lluitar amb el corrector perquè volíem quotidianitat en els diàlegs i algunes paraules per molt correctes que fossin sonaven poc properes.

—I després de *Dones*?

—Tinc un nou projecte amb l'Aureli de Luna i espero que pugui rodar la segona pel·lícula l'any vinent.

—Es possible això o aquí només ho pot fer el Ventura Pons?

—És difícil però es pot fer. El Ventura estrena cada any perquè ja ha trobat una mecànica i es produeix ell mateix. El que ell fa és l'ideal.

Bea Cabezas